

ሥራ ለሠራው እሾህ ሳጣራው

የእምቤ ማሳ ጦስ ያመጣው መዘዝ!

አቶ ገለታ ጊዮርጊስ ቤተ ክርስቲያን አጠገብ ትንሽ ቁራሽ ማሳ አላቸው። ባል ሞተውባቸው እዚያው ጊዮርጊስ ቤተ ክርስቲያን አጠገብ የሚኖሩ እምቤ የሚባሉ አሮጊትም ሰፊ ያለ ማሳ የአቶ ገለታን ትንሽ ማሳን ያዋስናል። እምቤ ልጅም ባልም ተቆጫ ዘመድም የላቸውም። አቶ ገለታም ተቆጫና ተቆርቋሪ ዘመድም የላቸውምና ከእምቤ ማሳ እየቆረሰኩ እወስዳለሁ ብለው ትንሽ በትንሽ ከላይ እየቆረሱ ያርሳሉ። እምቤም ሰሚ አጡ እንጂ በየጊዜው መክሰሳቸውና መውቀሳቸው አልቀረም። በመጨረሻም አንድ ቀን ማሳውን እንዳለ ማረስ ይጀምራል።

እምቤ - አቶ ገለታ ባል ወይም ልጅ የላትም ብለህ በጉልበት ከማሳዬ ብትወስድ እፊትህ ያለ ጊዮርጊስ ይፋረድ!

ገለታ - እያሾፈ እኔኮ መሬቱን አብስቤ ልረስ ብዬ እንጂ ከርስዎ ልነጥቅ አይደል! የእኩል አራሽዎ እንደሆን ይቧጭረዋል እንጂ በደንብም አያርስ፤ እኔ የእኩል ልረስልዎ።

እምቤ - “ጽድቁ ቀርቶ በወጉ በኮነነኝ” ብለው ምርር ብለው አለቀሱ። ፥ዳኛ የለም ብለህ ይብስኑ ታሾፍብኝ!”

ገለታ - ለመሆኑ በደንብ ለማይታረስ መሬት ምን ዳኛ ያስፈልገዋል? ደንበኛ አራሽ እንጂ በማለት ይሳለቅባቸዋል። በመካከሉ የኩል አራሻቸው ማሳው እየታረሰ መዋሉን አይቶ ሁለቱ ሲጨቃጨቁ ይደርሳል።

ምንተስኖት - እምቤ ምን ሆኑ?

እምቤ - ይኸው ባለ ጉልበቱ ማሳዬን እያረሰ ለምን ታርሳለህ ብለው ይብስኑ ያሾፍብኛል።

ምንተስኖት - አቶ ገለታ በሕግ፥ በባንዲራው የሰው መሬት አትረስ! ፍታ!

ገለታ - “የእርሳ ዝንብ” አንተ ደግሞ ምን አገባህ መሬቱን ባርሰው? ሂድ ከዚህ በዚህ በበሬ ጅራፍ ነው የምተገትግህ!

ምንተስኖት - በሉ ተውት እምቤ ወደ ዳኛ እንሂድ (ሁለቱም ተያይዘው ሄዱ) ያኔውኑ ወደ ሰፈሩ መልከኛ ወደ አቶ ዳኛቸው እርሻ ቦታ ያመራሉ እምቤም ደረሱ።

እምቤ - በፈረሰኛው ጊዮርጊስ፥ ይኸው ጉልበተኛ ማሳዬን እያረሰ ነውና አስጥለኝ!

ዳኛ - ማን ነው እሱ?

ምንተስኖት - (ጣልቃ ገበቶ) ገለታ ነዋ፥ ጥጋበኛውና ጉልበተኛው! እስከ ዛሬ እየቆረሰ ነበር የሚያርሰው ዛሬ መደዲያውን ማሳውን ተያይዞታል።

ዳኛ - (ለገበሬው እንደ ልቡ) ሂድና ያሮጊቷን ማሳ አትረስ ብሎሃል በለውና መልሱን ይዘህ ና።

እንደ ልቡ - (ሮጦ ሄደ እና እንደ ደረሰ) ፍታ ገለታ! አሮጊቷን፣ ደካማዋን መሬት ልትቀማ ነው እንዴ?! ፍታ ብለውሃል ዳኛ መለከኛው! “ውርድ ከራሴ ነገራሃለሁ”

ገለታ - የፈለገኝን ይበለኝ ተወው እባክህ!

እንደ ልቡ - (ይመለስና) ጥጋባኛው መቸ እሺ አለ! እንዲያውም ተወው አለኝ።

ዳኛ - በል አንተም በሬውን ፍታ! ጠመንጃዬን ለኔ አብረን እንሄዳለን። እናንተም ወደ እዚያው ሂዱ መጣን።

(እምዬና ምንተስኖት ወዲያውኑ ወደ ማሳው ሲደርሱ ዳኛውና እንደ ልቡ ደረሱ)

እምዬ - ይኸው ከነጭርሱ መደዳውን ማሳዬን እያረሰ ነው።

ዳኛ - ለምን የሰው መሬት ታርሳለህ አቶ ገለታ?

ገለታ - የምን መሬት ከየት ያመጣችው ይህች ሞት የረሳት አሮጊት! ከሁሉም የሚያናድደኝ የዚህ የደካማው አቶክታኪ ምንተስኖት ነው ብሎ በያዘው ጅራፍ አንዴ ሲለምጠው ዳኛው ተናደደና ውርድ ከራሴ ለሚመጣው አደጋ ሁሉ ተጠያቂ አንተ ነህ በማለት ጠመንጃውን ጠበቅ አደረገ።

ምንተስኖት - ተናደ የሞት ሞቱን ያነሳውን ድንጋይ ቢወረውረው ገለታን አናቱንና ግንባሩን ፈጠፈጠው። ወዲያውኑ ክልትም ብሎ ሞተ።

ዳኛ - እዩት ይሄን ጥጋባኛ ሳይታመም ሞተ! “ሥራ ለሠሪው እሾህ ላጣሪው የሚባለውም” ይኸው ነው።